

Con gái của chim phượng hoàng - Kỳ 5: Đi tìm tình yêu

05/04/2022 12:00 GMT+7

TTO - Điểm dừng chân đầu tiên của tôi lại là nhà chị gái tôi. Hélène và chồng của chị không chỉ chào đón tôi một cách vui vẻ, họ còn dành cho tôi một phòng gác mái rộng rãi, nơi trước đó được sử dụng để ủ đồ.

- Con gái của chim phượng hoàng - Kỳ 3: Trở lại địa ngục
- Con gái của chim phượng hoàng - Kỳ 2: Tôi cầu xin Chúa trừng phạt bố
- Con gái của chim phượng hoàng - Kỳ 1: Con ác mộng kinh hoàng

Ngày hạnh phúc của tôi - Ảnh tác giả cung cấp

Tôi rất biết ơn họ, bước đầu tiên như vậy đã suôn sẻ. Chị gái tôi nói với tôi: "Em cứ thư thả, đừng lo lắng. Trước hết, hãy tận hưởng tự do đã".

Học cách tin tưởng

Stephan và tôi ở bên nhau một cách ngập ngừng, hoài nghi. Như thể e sợ sẽ gần gũi nhau nhiều hơn, chúng tôi thường nhủ rằng quan hệ này không có tương lai. Stephan nói: "Con người không được tạo ra để dành cả đời cho nhau", và tôi đáp lại một cách tỉnh bơ: "Đằng nào thì quan hệ của chúng ta không kéo dài quá năm ngày!".

Chẳng mấy chốc tôi làm quen với họ hàng của Stephan. Mọi quan hệ yêu thương mà anh chị em và bố mẹ dành cho nhau, mặc dù hai ông bà đã ly dị, khiến tôi ngạc nhiên. Đối với tôi, họ dường như là những người cực kỳ hài lòng với cuộc sống và cân bằng, một trải nghiệm hoàn toàn mới đối với tôi.

Mặc dù tôi cảm thấy bầu không khí hòa hợp này rất dễ chịu, nhưng tôi bắt đầu nghi ngờ khi bố Stephan gọi điện hỏi thăm tôi vào cuối tuần khi con trai ông đi vắng. Tại sao ông quá quan tâm đến tôi như vậy?

"Tại sao bố anh lại tốt với em như vậy? Liệu ông ấy có muốn gì đó từ em không?", cuối cùng tôi hỏi Stephan. Anh giật mình mở to mắt. "Không! Bố anh quý em như con gái ruột của mình và chỉ có ý tốt. Tại sao em lại nghĩ xấu về mọi người như vậy?".

Tôi cũng tự hỏi điều này. Tôi không thể nói với anh ấy rằng sự quan tâm chăm sóc của người bố này đã thực sự khuấy động lòng tôi đến mức nào - tôi chưa bao giờ được trải nghiệm nó và hoàn toàn không biết phải ứng xử như thế nào. Có được niềm tin là việc không hề dễ dàng đối với tôi.

Tôi co mình lại, đầy nghi ngờ, đau khổ thầm kín và tự nhủ: Không, anh ấy không phải là người xấu. Tôi muốn tin vào anh. Cuối cùng tôi phải học cách tin tưởng một ai đó, ít nhất là tôi muốn thử điều đó.

Khi Stephan nhận thấy rằng tôi đang ở trong một tình cảnh tồi tệ, anh đã chăm sóc tôi một cách ân cần. Anh quán quýt lấy tôi với những ánh mắt có thể làm tan chảy cả một dòng sông băng và công khai dành nhiều thời gian cho tôi.

Dần dần tôi tin tưởng anh hoàn toàn, cũng vì anh không ngần ngại đảm bảo với tôi về tình yêu của anh, hết lần này đến lần khác. Bởi vì tôi muốn nghe nó, nghe đi nghe lại nhiều lần, vì tôi cần có sự đảm bảo này.

Tuy nhiên chính anh đã gây nên trạng thái xáo động cảm xúc khó quên nhất của tôi. Trước khi lên đường sang Liên Xô, anh hứa với tôi rằng sẽ viết thư sớm và kịp trở về nhà để chúng tôi cùng nhau đón Giáng sinh. Nhưng rồi thời gian trôi qua, tôi cứ ngóng đợi mà chẳng có gì xảy ra. Mùa thu sắp trôi qua, nhiều tuần, nhiều tháng không hề có tin tức gì.

Tôi đã tự hỏi bản thân tại sao mình có thể nhầm lẫn đến như vậy. Những ký ức tồi tệ sống lại, tôi chỉ không thể gạt bỏ được chúng. Tôi cảm thấy ngây dại và kiệt quệ.

Tôi càng tức giận hơn khi vào một ngày giữa mùa đông bỗng nhiên nhận được cả một biển hoa hồng đỏ từ một người đưa thư. Đầu tôi càng bốc hỏa khi đọc lá thư gửi kèm.

Stephan đã viết một lời tỏ tình nồng cháy, và anh cũng thông báo với tôi rằng thời gian ở lại của anh ấy không may đã bị kéo dài thêm mấy tháng. Nếu anh nghĩ có thể chối tội một cách dễ dàng như vậy thì anh đã quá nhảm, tôi mắng nhiếc anh trong tâm tưởng. Một người đàn ông không giữ lời không thể là bạn đời của tôi!

Ngay sau đó Stephan đã tìm cách liên lạc với tôi qua điện thoại từ Kazakhstan. Trong hai tháng liền, mỗi ngày mấy lần anh tìm cách nói chuyện với tôi. Vô ích.

Tôi biết rằng các cuộc gọi phải được đặt trước và do chênh lệch múi giờ anh thường phải thức dậy vào nửa đêm; ngoài ra anh đã phải chi những khoản tiền không hề nhỏ. Nhưng theo tôi, anh bị như vậy cũng đáng đời.

Tôi hoàn toàn tin chắc rằng tôi không còn yêu anh nữa, và đã nói điều này với tất cả những ai muốn biết. Nhưng khi Stephan bước vào phòng vào sáng hôm sau, tất cả những ý nghĩ này đã tan biến trong chốc lát, và cảm xúc choáng ngợp quay trở lại trong tôi. Thật chết tiệt, tôi nghĩ, thì ra tôi vẫn còn yêu.

Stephan nhìn tôi chằm chằm với đôi mắt vừa buồn vừa đăm đũi. Tất cả sự tức giận tích tụ trong tôi hàng tháng trời đã trào dậy. "Không phải lúc nào tôi cũng có thể nói chính xác những gì tôi muốn", tôi bắt đầu, "nhưng tôi biết rất rõ điều tôi không muốn: một người như anh!

Có rất nhiều người không có tư cách, thậm chí không cho rằng cần phải giữ lời hứa. Tôi đã nghĩ rằng anh khác họ, nhưng anh chỉ là đồ rỗng tuếch. Chẳng việc gì tôi phải tự làm khổ mình!".

Sáng hôm sau anh chặn đường tôi trên phố và rạng rỡ thông báo: "Em yêu, anh có một điều bất ngờ! Ngày mai hai chúng ta sẽ bay đến Gran Canaria, một khách sạn tuyệt đẹp. Hãy để cho anh chuộc lỗi!".

Tim tôi như muốn nhảy lên, nhưng cơn giận của tôi đến còn nhanh hơn. "Trước hết, tôi không phải là em yêu của anh, và thứ hai, tôi sẽ không đi đâu cả! Chấm hết". Stephan tin rằng đó chỉ là lời nói đùa, nhưng khi tôi để mặc anh đứng đó, anh mới nhận ra rằng tôi đang rất nghiêm túc.

Chỉ khi Stephan chạy theo tôi và hứa từ nay sẽ giữ lời, tôi mới dịu đi.

Tôi đã phải cố gắng rất nhiều để vượt qua kỷ ức đen tối - Ảnh tác giả cung cấp

Chúng ta sẽ cùng vượt qua

Tôi đã cố tình chọn một phòng khám bệnh ở một thành phố xa xôi để thực sự được ẩn danh trong việc tìm giải đáp cho một câu hỏi khiến tôi vô cùng bận tâm.

Rốt cuộc tôi muốn tìm hiểu xem liệu có phải một cấu trúc sai lệch về thể chất là lý do khiến tôi bị tê liệt trong quan hệ tình dục hay không. Bác sĩ phụ khoa đã nhìn tôi một cách ân cần khi tôi ngượng ngùng đặt cho ông câu hỏi này sau khi khám.

"Sự cực khoái chỉ có được nếu ta cho phép nó trong đầu", ông nói. "Cô đừng lo lắng, về mặt cơ thể cô hoàn toàn khỏe mạnh. Cái quan trọng là đầu mình, đó là nơi đưa ra quyết định, cái đầu phải được tự do".

Câu trả lời khiến tôi bình tĩnh lại, nhưng nó lại làm nảy sinh một câu hỏi mới: Tôi nên làm thế nào để gạt quá khứ ra khỏi đầu, khi nó là một phần của tôi? Tôi không tìm được câu trả lời cho điều này.

Stephan và tôi đã ở bên nhau một năm, nhưng tôi cảm thấy có điều gì đó đang giam hãm tôi, và điều này gây căng thẳng cho mối quan hệ của chúng tôi. Tôi luôn trốn tránh những lần anh tìm cách trao đổi về chủ đề này.

Mặc dù lý trí của tôi mách bảo rằng tôi có thể chia sẻ với anh về mọi thứ, nhưng mỗi lần như vậy tôi lại rút lui vào một trạng thái im lặng bức bối. Stephan vẫn ân cần và cảm thông, nhưng một ngày trong một chuyến đi bộ dài anh tiết lộ với tôi rằng giờ đây anh ấy nghi ngờ nguyên nhân là ở chính mình, và khi tôi nhận ra điều này khiến anh rất bất an, tôi không thể chịu đựng được nữa.

Không cần suy nghĩ, tôi nói: "Không, không phải do anh. Khi em còn là một đứa trẻ, bố em đã làm những điều mà một người bố không được phép làm với con gái của mình. Đó chính là lý do".

Tôi không thể tin nổi mình đã nói lên điều đó. Cuối cùng chúng đã được nói ra!

Stephan lùi lại, giật mình và choáng váng. "Bố em ngủ với em à?", anh hỏi.

"Không", tôi trả lời, "nếu vậy thì chắc chắn em đã tự sát... Nhưng là những điều khác, những điều tồi tệ".

Anh im lặng và ôm tôi thật lâu. Lần đầu tiên tôi có thể khóc trong vòng tay anh. Kể từ ngày đó, Stephan đã hiểu rõ rằng phải mất nhiều năm vết thương của tôi mới lành. Nhưng tôi chắc chắn rằng: anh cũng có một cảm giác như tôi, rằng chúng tôi sẽ cùng nhau vượt qua.

"Giờ thì anh đã hiểu. Em đừng sợ, chúng ta còn cả cuộc đời phía trước. Và anh có sự kiên nhẫn, rất nhiều kiên nhẫn.

Câu chuyện của Isabelle Müller đã khiến nhiều người đọc phải "nghẹn tim", ngỡ ngàng nhận ra vấn nạn xâm hại tình dục trẻ em từ người thân trong gia đình vẫn có thể xảy ra ở một đất nước có tiếng văn minh.

>> **Kỳ tới: Hãy đứng về phía nạn nhân**

Con gái của chim phượng hoàng - Kỳ 4: Kết thúc

cuộc đời hay tự do?

TTO - "Tối nay em đi cùng với anh nhé! Khoảng tám giờ rưỡi chúng ta sẽ trở về nhà", Daniel đề nghị trong lúc tập động tác xoay chân tập võ. Câu chuyện nghe có vẻ hấp dẫn.

ISABELLE MÜLLER